

σιεύτηκε την Κεριακή στους «Καιρούς»), Έκαμα και πρόποση.

— Τοῦ χρόνου νάνταμωθοῦμε ξανά στὴν Ὀλυμπία ἀδερφωμένοι μαλλιαροὶ καὶ κουρεμένοι!

Καὶ χωριστήκαμε σὺν καλοὶ φίλοι. Αὐτὸ εἶταν ἔλο. Ποῦ ἦ συνωμοσία καὶ ποῦ τὰ ὄνειρα ποῦ εἶδε τὸ «Σκρίπ» κι ἔ κ. Κουλομπάκης!

Δ. Π. ΤΑΙ ΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΙΔΑ.-, ΟΣΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ".-ΚΕΦΑΛ. ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ „ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΔΙΑΒΑ“

Βγήκε τὸ καινούριο βιβλίο τοῦ Ἰδα. Τὸ φυλλομετρῶ καὶ τὸ χαίρομαι γιὰ τὴν ὥρα μονάχα μὲ τὰ μάτια. Δὲν τὸ διάβασα ἀκόμα συστηματικά. Σκορπίες σελίδες του μοναχὰ δῶ καὶ κεῖ. Ἡ ἀφιέρωσή του μὲ κατασυνκίνησε. Μοῦ θύμησε τὸν ἀξέχαστο Περικλῆ Γιαννόπουλο. «Ἀφιερώνεται ἑνὸς νέου ποῦ ἂν καὶ ἡ ψυχὴ του εἶτανε φωτεινὴ, ἀπὸ ζωικὴ ἀδυναμία βιάστηκε νὰ πεθάνει». Διάβασα κ' ἕνα κομμάτι, τὸ «Δημοτικισμὸς», ποῦ δημοσιεύτηκε τὶς προάλλες στὸ «Νουμᾶ». Πρώτσα καὶ τὸν κ. Παῖλλη κι ἄλλους ποῦ τὸ διαβάσανε. Σὲ ὅλους ἄρεσε, ὅπως καὶ σὲ μένα. Διάβασα καὶ τὸ στεγνὸ του κεφάλαιο. «Τὸ Αἰώνιο Διάβα». Ἐκεῖ βόηκα τὸν ἴδιο τὸν Ἰδα.

Ἔσκυπα πρὸς τὴν ψυχὴ μου
σὺ στὴν ἄκρη πηγαδιοῦ....

Πρὶν τὸ γράψω αὐτὸ τὸ κεφάλαιο ὁ Ἰδας θὰ σιγοῖπε τοὺς στίχους τοῦ Ποιητῆ, θάσκυπε πρὸς τὴν ψυχὴ του κι ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς τὰ γαλανὰ θῆβγαλε τὸ ξετίμητο αὐτὸ μαργαριτάρι.

Ὅταν καλοδιαβάσω τὸ βιβλίο, ἴσως σὺς μπιστευτῶ σὲ τοῦτες δῶ τὶς στίχες τῆ γνώμῃ μου. Σήμερα οὐκ δίνω νὰ χαρῆτε τὸ στεγνὸ του κεφάλαιο.

ΙΣΙΟΝΑΣ

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΔΙΑΒΑ

Καὶ ἐνῶ ὁ Ἀλέξης ἔδειχνε μὲ τὶς πράξεις του πὼς κάθε φοροσύνη τῆ σιχαίνεται καὶ τὴν ἀρνιέται καὶ κάθε ζωντανάδα τὴν ἀγαπάει καὶ τῆ χαίρεται, καὶ ἐνῶ ἔλεγε πὼς οἱ δίχως φωτὶ καὶ χωρὶς φῶς ἀνθρωποὶ πρέπει νὰ σκοτόγονται γιὰ νὰ λείπουν ἀπὸ τὴ μέση, ἔμαθε πὼς σκοτώθηκε μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι ἕνας φίλος του στὴν Ἀθήνα, καὶ παραγμένος ρώτησε: — «Μὰ γιατί νὰ πεθαίνουν οἱ ζωντανοί; Γιατί νὰ χάνονται ἐκεῖνοι οἱ λιγιστοὶ ποῦ εἶναι ἔλο φῶς, φωτὰ καὶ ζέστη; Γιατί νὰ ποθοῦν τὸ θάνατο; Γιατί νὰ μεθοῦν ἀπὸ τὴν πνοή του; Γιατί νὰ τρέχουν, γιατί νὰ βιάζονται κατὰ τὸ χαμό τους;»

Σὺν κάποι ρυθμοὶ βαρύτατοι ἀνάδρυσαν κυματιστοὶ ἀπὸ τὰ βῆθη τὰ ἀπόμακρα τῆς ψυχῆς του, ἔτσι:

Γι' αὐτοῦς, τοὺς λιγιστοῦς, ἡ ζωὴ δὲν εἶναι τί-

ποτε, παίζουν μαζί της καὶ δὲν τῆ λογαριάζουν γιὰ τί ἄλλοῦ ἔχουνε τὸ νοῦ τους, καὶ ἡ φωτιὰ ποῦ εἶναι μέσα τους θέλει νὰ καοῦν.

Μὰ τοὺς ἄλλους ἁμοιούς του, γιατί ἐκεῖνος ποῦ βιάζεται νὰ φύγει ἀπὸ τὴ ζωὴ, τοὺς ἀφήνει μόνους νὰ φορτωθοῦν τὰ βάρη ἔλα ποῦ μαζί του βαστοῦσαν; — Ὁ Καρυάτιδες ποῦ χάσατε τὴν ἀδελφή σας τὴν Ἰσάξια — πὶδ δύσκολη, πὶδ βαρειά, πὶδ ἄχαρη γίνεται ἡ ξεχωριστὴ δουλειὰ ποῦ πήραν ἀπάνω τους οἱ λιγιστοὶ, ποῦ τοὺς μεθάει καὶ αὐτοῦς τοῦ θανάτου ἡ πνοὴ μὰ ἀποφάσισαν νὰ ζήσουν γιὰ νὰ βαστάξουν ὡς στὸ τέλος ἐκεῖνα ποῦ θεληματικὰ φορτώθηκαν.

Ἄσχετοι ἀπὸ τὶς πράξεις τους, ἀπὸ τὰ πράγματα καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἀνοῦσαι, σὰχλοὶ καὶ μέτριοι τοὺς περιτριγυρίζουν, ἐρωτεύονται κι αὐτοὶ τὸ θάνατο καὶ βία τρελλὴ τοὺς σέρνει κατὰ κειθε. Ὅμως θὰ νικήσουνε τὴν ἀηδία ποῦ τοὺς παίρνει καί, μέσ' στὸ πρόστυχο παζάρι, θὰ ζήσουν.

Ἰδια τὰ μεγάλα δέντρα ποῦ πρέπει νὰ κάμουν τὸν καιρὸ τους, δίχως ἀνυπομονησία καὶ βία περιμένουν καὶ αὐτοὶ νὰ ἀνοίξουν, νὰ φυτρώσουν, νὰ ζουντώσουν, νὰ ὑψωθοῦν, νὰ θεριέψουν, νὰ συμμαζώχτοῦν, νὰ μαραθοῦν. Νὰ σκοτωθοῦν μοναχοὶ τους δὲν εἶναι ἀνάγκη. Ἢ ἔλθει μόνος του ὁ θάνατος νὰ τοὺς πάρει, δὲν μπορεῖ νὰ ἀργήσει. Ὅμως, ἔτσι κι ἂν πηγαίνουν, στὰ ταξίδια τους, μαζί τοὺς παίρνουν καὶ λίγο θάνατο.

Ἡ σκέψη τῶν λιγιστῶν, ποῦ μόνος μέσα στὴν ἀνθρωπότητα ἀξίζουν κάτι, σχετικὰ μὲ τὶς μεγάλες μάξες, μπορεῖ νὰ χαράξει ἐπάπειρο νέους φιλοσοφικοὺς δρόμους καὶ νὰ γεννοβολᾷ νέες ἀντιλήψεις τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ δύναται καλὰ καλὰ νὰ τὴν παρακολουθεῖ τῆ σκέψη αὐτῆ τῶν ἐξαιρετικῶν ἢ μεγάλῃ μάξᾳ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἔτσι οἱ λιγιστοὶ δὲ θὰ πᾶψουν ποτὲ νὰ ἀλλάξουν τὰ ἰδανικά τῆς ἀνθρωπότη-τας, χωρὶς ποτὲ νὰ τοὺς μοιάσουν οἱ πολλοὶ ἔσο καὶ νὰ γίνονται διαφορετικοὶ ἀπὸ τὸν πρωτὶνὸ ἑαυτὸ τους.

Ὅποιος τὸ ἔχει μέσα του νὰ μπορεῖ, θελητὰ ἢ ἄθελα νὰ ἐπηρεάζει τὴ μεγάλη μάξᾳ, ἢ πᾶει πρῶτα νὰ σταθεῖ στὸ ἐπίπεδόν τῆς, ἢ χυθεῖ ὡς στὸ λαίμδ μέσα στὰ τρεχούμενα ἰδανικά τῆς, καὶ ἀπὸ κει θὰ πασλῶσει νὰ τὴν τράβῃξει κατὰ τὸ δικό του τὸ καινούριο ἰδανικό. Μὰ γιὰ νὰ πετύχει — ἂν θέλει τὴν ἐπιτυχία — πρέπει νὰ μὴν ἀπομακρύνεται στὰ μάτια τῆς πολὺ ἀπότομα ἀπὸ τὰ ἰδανικά τῆς μεγάλης μάξας. Ἐτσι καὶ τὸ ἔθνικὸ ἰδανικὸ μπορεῖ νὰ γίνε, στὰ χέρια ἑνὸς ἐξαιρετικοῦ, ὄργανο γι' ἄλλους σκοπούς, καὶ γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῶν πολλῶν σ' ἄλλο ἠθικὸ ἐπίπεδο καὶ γιὰ τὸ λαγάρισμα λίγων καὶ ἐξαιρετικῶν ποῦ μόνος ἀξίζουν.

Δὲν εἶναι ἀξιοκαταφρόνητῃ ἡ μεγάλη μάξᾳ τῶν